

Tange (FP):

Det var mig en glæde, da jeg blev valgt af mit parti som ordfører ved behandlingen af dette lovforslag om nedlæggelse af overformynderiet, idet jeg troede, at jeg fik lejlighed til virkelig at takke ministeren for et godt lovinitiativ. Men efter at jeg har læst lovforslaget igennem, er jeg blevet klar over, at resultatet alene vil være, at overformynderiet skal have navneforandring, og at overformynderiet skal holde flyttedag – og nissen er oven i købet flyttet med.

Jeg havde håbet, ministeren havde fået den samme opfattelse som fremskridtspartiet, nemlig at bestyrelsen af umyndiges midler burde overlades til pengeinstitutterne.

Jeg har med interesse læst redegørelsen af 26. januar 1976 fra den af justitsministeriet nedsatte arbejdsgruppe, og man må vist sige, at det er et udmærket forsvarsskrift for overformynderiet, som dets embedsmænd her har præsteret, hvor de går ind for, at staten fortsat skal forvalte de umyndiges midler. Det havde dog været mere interessant, synes jeg, om man havde hørt, hvad folk fra banker og sparekasser havde ment om problemerne, men det kan der måske blive lejlighed til under udvalgsbehandlingen.

Jeg har med interesse noteret mig, at regeringen med begejstring i bemærkningerne oplyser, at staten årligt tjener ca. 9 mill. kr. på bestyrelsen af de umyndiges midler. Jeg har på fornemmelsen, at det er noget, man anfører, for at det bedre skal glide ned hos fremskridtspartiet. Men jeg kan sige til ministeren, at det er fremskridtspartiets opfattelse, at det er usømmeligt, at staten tjener 9 mill. kr. på forvaltningen af umyndiges tvangsindsatte midler.

I øvrigt må jeg sige, at den udregning, man har foretaget med hensyn til statens overskud af forvaltningen, er forkert, idet man beregner overskuddet ved at benytte sparekassernes rentemarginal. Det er forkert, idet sparekasserne nu i lighed med bankerne driver deres forretning og deres pengeudlån efter forretningsmæssige principper; derfor stammer en stor del af rentemarginalen, som pengeinstitutterne opnår, fra kassekreditter og checkkonti. Undertiden er det også sådan, at når disse konti er overtrukket, får pengeinstitutterne en ekstra gevinst. For staten stiller sagen sig noget anderledes, fordi man her ikke anbringer midlerne ud fra forretningsmæssige principper, men som billige eller helt gratis lån til alverdens ting,

hvorfor der i virkeligheden er tale om tab for staten. Vi så i det lovforslag, vi behandlede i sidste uge, at man ville yde billige lån og gratis lån til kollegiebyggeri for folk under uddannelse. Derfor kan man ikke gå ud fra rentemarginalen, når man skal til at lave et fiktivt overskud for staten.

Vi er interesseret i, at statens muligheder for at optræde som filantrop begrænses mest muligt; herved vil statens tab for os at se blive formindsket betydeligt. Såfremt det skulle være rigtigt, at man kan tjene 9 mill. kr. ved at forvalte 230 mill. kr. af umyndiges midler, så er jeg bange for, at den højtærede justitsminister måske kommer til det resultat, at staten skulle til at forvalte alle pengeinstitutternes indskud og derved tjene 5–6 pct. På den måde kunne man selvfølgelig komme statens underskud til livs. Jeg mener, det klart viser, at det ikke er et rigtigt resultat, man er kommet til.

Efter redegørelsen skulle det være forbundet med mange problemer at lade banker og sparekasser overtage forvaltningen af de umyndiges midler. Det mener vi ikke er rigtigt. Vi mener, at de problemer både kan og bør løses. Det bliver selvfølgelig interessant under udvalgsbehandlingen at få oplysning fra pengeinstitutterne om, hvordan de mener de forskellige problemer kan løses.

Vi vil med interesse deltage i udvalgsarbejdet og håber, vi kan få problemerne belyst fra banker og sparekasser. Det kunne i øvrigt også være interessant at høre, hvordan man har løst problemerne i de øvrige nordiske lande. Det er jeg ikke klar over på nuværende tidspunkt, men det kunne det i al fald være interessant at høre under udvalgsbehandlingen.

Mette Madsen (V):

Under behandlingen af loven om overformynderiet her i tinget i 1966 og i 1975 er venstre gået ind for, at overformynderiet rationaliseres og på længere sigt nedlægges, når problemer med relation til forskellige områder som statsamterne og ægteskabslovgivningen var afklaret.

Jeg vil erindre om, at venstres ordfører ved begge behandlinger stærkt har understreget, at overformynderiets virksomhed burde lægges ud til pengeinstitutterne. Dette blev gennemført bl. a. for de båndlagte midlers vedkommende i 1966, og erfaringen vedrørende bestyrelsen af disse midler kan efter venstres mening ikke give anledning til betænkeligheder over for, at også